

εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου καὶ νὰ παίξῃ τὸ ἀκατανόητον μουσικὸν κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ὡς ἄμανές καὶ μετὰ μίαν μπατοῦταν γίνεται βάλς, διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς καλαματιανόν. Κανεὶς μουσικὸς τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸ **ποτπουρι** τοῦ Ἀνέστη. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ὁ Ἀνέστης δὲν παίζει διὰ νὰ τὸν ἐννοοῦν. Αὐτὸς καὶ ἡ μουσικὴ του τρεκλίζουν ἐκ τῆς μέθης καὶ ἔχουν καὶ οἱ δύο τοῦ μεθυσμένου τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀδιαφορίαν.

Ὁ Ἀνέστης εἶνε ὅπως οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι. Ἀδιαφορεῖ ἐὰν θὰ τὸν σφυρίξῃ τὸ κοινόν, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσουν δύο-τρεῖς, ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἐννοήσουν. Ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ βάθος του. Καὶ ποῖος ἡξεύρει τάχα τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ βιολιῦ; Ὁ ἀλήτης ὁ σημερινὸς πιθανόν νὰ μὴ ἦτο τοιοῦτος ὅταν εἶδε τὸν ἥλιον· πιθανόν νὰ ἤρχισε τὴν ζωὴν μὲ μειδίαμα. Καὶ μίαν ἡμέραν νὰ ἐπῆρε καὶ ἓνα βιολί διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν του· καὶ ἔπειτα νὰ ἐκατρακύλησεν εἰς τὴν δυστυχίαν μαζὶ μὲ τὸ βιολί του. Αὕτη ἡ ἱστορία δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς σπανίας. Πολλὰ ράκη, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, ἦσαν ἄλλοτε πολυτελεῖς ἀμφιέσεις.

Τ. ΜΩΡ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΔΕΝ ΠΡΟΣΚΥΝΩ

ΔΕΝ προσκυνῶ τοῦ πύργου σου τὰ μαρμαρένια ὕψη,
μὰ οὔτε ζητῶ τὸ δάκρυ σου στὴ φαρμακευτρά θλίψη,
ποῦ μοῦ κρατάει πρὸς τὴ γῇ θολὰ τὰ μάτια χάμον·
ἐμένα ἄλλοῦ μὲ σέρνει ὁ νοῦς κι' ἄλλοῦ πετᾷ ἡ καρδιά μου.
Ἔχω ἐκεῖ νὰ παίξω ἀχοὺς καὶ νὰ λαλῶ τραγούδια,
σωροὺς νὰ ὀάνω γιασεμιά καὶ στίβες τὰ λουλούδια,
τί κάπου ἄλλοῦ μοῦ λέει ὁ νοῦς κι' ἄλλοῦ μοῦ λέει ἡ καρδιά μου
νὰ πάω νὰ στήσω τὸ χορὸ τοῦ πειὸ θλιμμένου γάμου.

ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΜΟΥ

Καθρέφτη μ', τὸ κρουνστάλλι σου τῶδαν ξωθιὲς καὶ μάγισσες,
σὲ μάγεψαν τὰ κάλλη τους, καθρέφτη μου, καὶ ῥαγίσεις.
Κι' ἀκόμα σιὸ γλωμὸ γιὰ πειτοῦν χαμένες ἐμμορφίες,
παλθοῦ καιροῦ φαντάσματα — νεράιδες, μάγισσες, ξωθιὲς.

Πέργαμος, 1909.

Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ